

Nehlučne a bez stopy

Tigrí detektívi zatvorili svetlík a potichu sa zakrádali dolu schodmi. Na konci chodby objavili dvere, ktoré viedli do spustnutej záhrady za domom. Cez trnité kríky a chrastie sa prebojovali až k vysokému plotu z kovaného železa, ktorý mal navrchu dlhé hroty. Opatrne preliezli cez plot a pristáli na dlažbe nejakej ďalšej uličky.

„Tadiaľto!“ rozhodne zavelil Luk.

Bea s Patrikom ho rýchlou chôdzou nasledovali po spleti ulíc a zo všetkých síl sa usilovali nestratiť orientáciu. Musia sa dostať na Námestie svätého Marka, potom budú v bezpečí.

Keď prechádzali po malom moste, z výklenku v stene sa z ničoho nič vynoril tieň a zahatal im cestu.

Tigrí kamaráti od strachu prestali dýchať. Oproti nim stál fantóm z gondoly. Hrozivo zdvihol ruky do výšky a čierny široký plášť rozprestrel ako krídla. Vyštekol niekoľko ostrých slov, schytil Patrika za tričko a zdvíhal ho do výšky, až kým sa zeme nedotýkal iba špičkami prstov.

„My... my vám nerozumieme!“ vyrazil zo seba Luk. „Nehovoríme po taliansky! No vieme po nemecky a trochu po anglicky.“

Fantóm k nemu náhle otočil hlavu. „No problém!“ zasyčal a pokračoval dokonalou nemčinou. „Povedzte, prečo ste hodili ten kameň? Bývate v paláci Paradiso? Poznáte majiteľa?“

Bea potriasla hlavou. „Nie, nikto nás neposlal a ani sme nehodili nijaký kameň. Vážne, my sme to neboli. A ani nepoznáme majiteľa. Prosím, pustite Patrika!“

Zdalo sa, že muž za maskou rozmýšľa. Napokon postrčil Patrika k okraju kanála a zasadil